

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Για θέατρο λέγαμε και θυμήθηκα κι άλλα. Όχι όλα βέβαια, έχει τόσο δράση καλλιτεχνική και κοινωνική παροικία μας που είναι δύσκολο να τα θυμάται όλα κανείς. Μιλώντας για θεατρικά συγκροτήματα, σημαντική προσφορά είναι και του Νίκου Μαυράκη που έχει ανεβάσει πολλά έργα, τα περισσότερα στην Λέσχη της Κυπριακής Κοινότητας. Ήταν και η γυναίκα του π. Άντρια, που εξέδιδε και κείνο το όμορφο περιοδικό. Οπως π. Άννα Αρσένη με το «Άλφα» με την ποικίλη και παροικιακή ύλη. Άλλος τομέας ο Τύπος, κάποτε πρέπει να γίνει μια έρευνα και να καταγραφούν όλες οι έντυπες δραστηριότητες της παροικίας μας και γενικότερα του Ελληνισμού της Αυστραλίας. Και σχετικά με το θέατρο είναι οι προσφορές που μένουν ιστορικά μνημεία. Έργα που παίτηκαν ανεξάρτητα από θεατρικά συγκροτήματα και παρουσιάστηκαν που εντυπωσιάσαν. Η Κική Μπέτη που έχει παίξει, σχεδόν με όλα τα συγκροτήματα, π. Στέλα Στεφανίδη, της Σοφίας Καθαρείου, του Γιώργου Καζούρη, του Γιώργου Μακρίδη. Τόσο προσφορά και τόση δράση καλλιτεχνική!

Δεν πειράζει που γκρινιάζουμε εμείς ότι δεν είμαστε καλοί για τίποτα κι εσύ που τα έχεις με τους Συλλόγους που δεν ενώνονται. Νομίζω οι τοπικοί Σύλλογοι έχουν κάνει πολλή καλή δουλειά στη διατήρηση, ένωση. Το βλέπω το οπισίο, το λεπτό οπισίο της συνέχειας. Το βρίσκω όμως δύσκολο, τη συνεννόηση και συνεργασία. Να μην ξενάμε... όταν ήμουν εγώ Πρόεδρος! Ισως οι νεώτεροι, κι έχουν πολλοί νέοι που συνεργάζονται και βοηθούν στις Οργανώσεις. Ας ελπίζουμε. Της Σοφίας Καθαρείου, έχουν ανεβεί αρκετά έργα κι εδώ και στη Μελβούρνη, μάλιστα ένα σημαντικό για το θέμα του, που ανέβηκε στη Νιούταουν πάνε για τα ναρκωτικά, εκεί έπαιξε ο Κική ένα ωραίο ρόλο της μάνας. Και του Μακρίδη έχουν παίξει εδώ στη Μαντουρίδειο ένα και στη Μελβούρνη, νομίζω δύο. Το έτυχα εκεί και το είδα, και του Καζούρη έχουν παίξει, τουλάχιστον ένα που

έτυχα κι αυτό στη Μελβούρνη όταν παιζόταν εκεί.

Είναι πλούσια προσφορά, ποιός θα τα καταγράψει; Και είναι πολλοί που έχουν ανεβεί στη σκηνή και άφοραν ανάμνηση με ωραία απόδοση. Η Ρένα δεν θυμάμαι επώνυμο - που απέδωσε μια υπέροχη Ηλέκτρα, π. Στέλα Στεφανίδη που έχει καθεί κι αυτή από το θέατρο, π. Μιμίκα Βαλαρή, μια υπέροχη Ισαβέλα, π. Αθηνά Ζέγκλη μια δυναμική Αντιγόνη και τόσες άλλες πού να τα θυμιθώ όλα. Και πολλές γιαγιάδες σημερινές που ανέβηκαν στη σκηνή νέα κορίτσια τότε. Εχει παίξει και το μονόπρακτο "Να ζει το Μεσολόγγι" με κάπι ασυνήθιστο "νεκρές εικόνες" στη θεατράκι του Πανεπιστημίου του Σύδνευ, επί προξένου Πρωτονοτάριου. Έχουν παίξει πολλά εκτός θεατρικών συγκροτημάτων.

Ο Έλληνας αγαπάει το θέατρο εκεί γεννήθηκε και πάντα και ψυχαγωγία και διδαχή. Και ξέρεις πώς ξεκίνησε; Ήταν οι θρησκευτικές γιορτές και τα πανηγύρια, που είχαν περισσότερο θρησκευτικό χαρακτήρα. Εκεί στα Μεσόγεια, έξω από την Αθήνα, που είχαν τις καλλιέργειες και τα αμπέλια πάντα και κείνος ο μπερμπάντης θεός ο Διόνυσος. Και ανάμεσα στους ύμνους και τα τραγούδια μια φορά ο Θέσπις έβαλε και διάλογο. Αυτό πάνε. Το έκαναν συνήθεια και στο διάλογο έβαλαν και ιστορίες και θέματα κοινωνικά. Άρεσε π. καινοτομία και ο Θέσπις έκανε θίασο, πάρε κι ένα κάρο και γύριζε στα χωριά κι έκανε παραστάσεις. Έχεις ακούσει για "το άρμα του Θέσπιδος". Με τα χρόνια το θέατρο καθιερώθηκε, ασχολήθηκε με θέματα ποικίλα, με κοινωνικά προβλήματα, μέχρι που έφτασε στα αριστουργήματα της τραγωδίας και της κωμωδίας, από τις οποίες ελάχιστα δείγματα έφτασαν ως εμάς. Το θέατρο λογίστηκε σχολείο και βλέπουμε "πρώτοι διδάχαντες". Κρίμα που ξέθηκαν τα θεατρικά συγκροτήματα για να έχουμε τη χαρά να βλέπουμε πιο συχνά παραστάσεις, γιατί, όπως λέει κι εσύ πάρνει πολλή δουλειά για να φτάσει ένα θεατρικό έργο στη σκηνή.

Και το ποιηματάκι μας:

Η Υπατία της ρομαντικής λογοτεχνίας

Στο εξής η Υπατία σχεδόν έπαυσε να αντιμετωπίζεται ως ιστορική προσωπικότητα, και έγινε σύμβολο, με αποκορύφωμα τα μέσα του 19ου αιώνα, όχι χάριν στους ιστορικούς ή τους φιλοσόφους, αλλά στους... λογοτέχνες!

οι αμφισβητούμενοι τίτλοι των έργων του «άθλα επι Πελία» ή «Φόρβας», «Ιερείς», «Ημίθεοι», «Πενθεύς».

Πολλά θυμήθηκες πάλι αγαπητέ φίλε, που είχαν ξεχάσει, αν και θυμάμαι το έργο της Σοφίας Καθαρείου που αναφέρεις «Σάρκα και αίμα νομίζω, ανεβάστηκε σε ένα θέατρο στο Νιούταουν αν δεν κάνω λάθος και ένα από τα καλύτερα έργα του Νίκου Μαυράκη στο Ενιμορ Θίατρη με συνεργασία φοιτητών πάλι αν δεν με ξεγέλα π μνήμη μου.

Ομως, μόνο π. Σοφία Καθαρείου συνεχίζει απόποτη τη διαδρομή στο Θέατρο, γιατί χρειάζονται πολλά αποθέματα αντοχής και ελπίζω να βρεθεί ο θαρραλέος σκηνοθέτης που θ' ανεβάσει την «Υπατία» της, ένα έργο ζωής. Το γεγονός ότι τη σπουδαία αυτή γυναίκα φιλόσοφο, αστρονόμο και μαθηματικό, Αλεξανδρινή συμπατριώτισσά μου, έσφαξαν οι τότε «χριστιανοί» πριν 1600 χρόνια δεν πιστεύω ότι θίγει τη χριστιανώσυνη, αφού δεν τη θίγουν ούτε τα φρικτά εγκλήματα των «χριστιανών» τη σήμερον μέρα.

Παρεμπιπόντως να σε συγχαρώ θερμά για τη βράβευσή σου από την ΑΧΕΠΑ με το βραβείο «Υπατία» και θα είμαι κοντά σου με πολλούς άλλους φίλους σου το Σάββατο βράδι που θα παραλάβεις αυτή τη τιμητική διάκριση.

Οσον αφορά στα σωματεία μας ποτέ δεν αμφισβίτησα τη μεγάλη προσφορά τους, ούτε τις θυσίες αυτών που τα ίδρυσαν και έφταξαν τις περιουσίες τους, όμως δεν συμμερίζομαι την αισιοδοξία σου για το μέλλον τους, αφού και τα ίδια ανα-

γκάζονται να λένε «όσοι πιστοί προσέλθετε» και δέχονται μέλη τους συμπάροικους από άλλες περιοχές της Ελλάδας. Πρόσφατα ο Σύλλογος Αθηναίων με αξιέπαινη ειλικρίνεια αποφάσισε να δέχεται σαν μέλη του ιατρούς για να μπορέσει να επιβιώσει, κάτι που κάνουν σχεδόν όλα τα σωματεία με τον ένα τρόπο ή τον άλλο.

Η περιουσία των Συλλόγων ανέρχεται σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια επενδυμένα σε σπίτια και σπιτάκια, αλλά και αξιοπρεπείς αίθουσες, ενώ θα μπορούσαν να τα συγχωνεύσουν για να κτίσουν ένα δικό τους πύργο, όπως έκανε π. Κοινότητα Μελβούρνης και δικαίως καμαρώνουν οι συμπατριώτες μας εκεί. Άλλωστε δεν είναι υποχρεωτικό να διαλυθούν τα σωματεία για να συνεργαστούν σε ένα τόσο μεγάλο έργο, αντί να πάνε οι περιουσίες σε «ξένα χέρια» σύμφωνα με τα καταστατικά τους, όταν αναπόφευκτα θα διαλυθούν. Άλλωστε, δεν θα ξεχάσω ποτέ τί μου είπε ένας συμπάροικος όταν τον ρώτησα τι θα γίνει περιουσία του Συλλόγου αν δεν θα έχει μέλη: Να καεί! Και ερωτώ με την αφέλεια που με διακρίνει: Αυτός πάντα ο στόχος των πρώτων μεταναστών που ίδρυσαν αυτά τα σωματεία και δημιούργησαν τις περιουσίες τους με σκληρή δουλειά και το χέρι βαθιά στην τοπίση;

Οσον αφορά στα συγκροτήματα που ξέθηκαν, δεν νομίζω πως αυτά πάντα η έναση που είπε οι περιουσίες τους με σκληρή δουλειά και το χέρι βαθιά στην τοπίση;

Οσον αφορά στα συγκροτήματα που ξέθηκαν, δεν νομίζω πως αυτά πάντα η έναση που είπε οι περιουσίες τους με σκληρή δουλειά και το χέρι βαθιά στην τοπίση;